

Cornelia Funke
Tammi Hartung

Eel regne verd

Estrella Polar

CORNELIA FUNKE
TAMMI HARTUNG

El
regne
verd

Amb il·lustracions de
Franziska Blinde

Traducció d'Anna Puente i Lluçà

Estrella Polar

Estrella Polar, 2025

Títol original: *Das grüne Königreich*

© del text, Cornelia Funke i Tammi Hartung, 2023

© de les il·lustracions de l'interior i la coberta, Franziska Blinde, 2023

© de les receptes, Michael Schmitt Funke, 2023

© de la traducció, Anna Puente i Lluçà, 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2025

Edició publicada per acord amb Martina Nommel Agencia Literaria

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: juny del 2025

ISBN: 979-13-87519-76-6

Dipòsit legal: B. 9.062-2025

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats
de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals

perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudi a donar suport així a l'autonomia creativa

d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu

fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través

del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

Índex

1. L'estiu perdut 9

LA PRIMERA CARTA DE LA ROSALIND 18

2. La botiga d'espècies 20

3. El jardí 34

LA SEGONA CARTA DE LA ROSALIND 43

4. Paracaigudes 45

LA TERCERA CARTA DE LA ROSALIND 56

5. Llavors i Llibres 58

6. Flors comestibles 69

LA QUARTA CARTA DE LA ROSALIND 73

7. El noi 75

LA CINQUENA CARTA DE LA ROSALIND 82

8. Als peus d'un àngel 84

LA SISENA CARTA DE LA ROSALIND 89

9. Crema de poma i *tamales* 91

10. La nimfa perfumada 98

LA SETENA CARTA DE LA ROSALIND 104

11. Portadora de felicitat 106

LA VUITENA CARTA DE LA ROSALIND 113

12. Creixement 115

13. L'arbust de les fades 126

LA NOVENA CARTA DE LA ROSALIND 131

14. Fantasmes i pedres grises 133

15. L'última carta 138

LA DESENA CARTA DE LA ROSALIND 142

16. Noves arrels 144

17. Una invitació 152

18. Herba de búfal 157

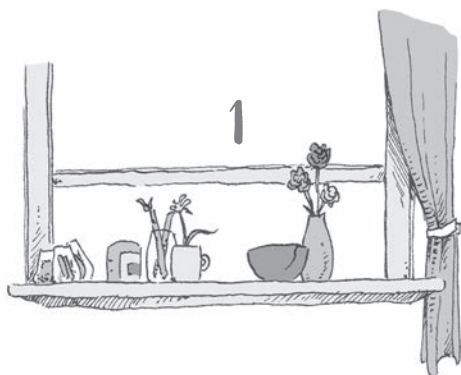
19. Més amunt de les teulades 169

20. Una sorpresa al vespre 174

GLOSSARI 178

RECEPTES 181

L'estiu perdut

L'estiu sencer?

—Vinga, Caspia, que només seran onze setmanes! —havia dit el pare. Però què coi faria onze setmanes sense les seves amigues, sense les seves coses, sense el seu llit, sense RES? I justament les millors onze setmanes de l'any! Res de menjar gelat a El Llangardaix Glaçat, res de nedar al riu, res de fer festes de pijama a casa l'Ellie!

—De debò?! No em puc creure que et queixis! —se n'havia mogut la Laryssa quan la Caspia els havia explicat a ella i a l'Ellie on passaria l'estiu—. Aniràs a Brooklyn! Quina enveja!

Però la Caspia no era gens cosmopolita. Havia passat tota la vida a Wilmerton, un poblet al nord de l'estat de Maine. Amb l'Ellie es reien de la gent de ciutat, sobretot dels turistes de Nova York, que aterraven com llagostes a Wilmerton tan bon punt les fulles canviaven de color i feien comentaris de l'estil: «Ai, mira! Que autèntic!».

Només se'n podia dir d'una manera: mala sort. Una mala sort injusta que se li cruspiria tot l'estiu.

—Té! —havia exclamat l'Ellie mentre li posava un braçalet al canell, l'últim cop que s'havien assegut juntes a la riba—. La meva cossina me'l va portar de l'Índia. Em penso que és una mena d'heura assecada. És una mica estrany, ho sé, però representa que et protegeix d'un munt de coses i a més porta bona sort.

Sens dubte era estrany, i es veia força sec, però la Caspia va prometre portar-lo igualment.

Per la seva banda, el pare es trobava pres d'un entusiasme d'allò més irritant per l'expectativa de treballar en una obra a Nova York aquell estiu.

—Ens posaran al desè pis! Imagina-t'ho! Des de la bastida es veurà Jamaica Bay!

La Caspia va pensar que sonava terriblement perillós, però el pare somreia com un nen petit només de pensar-hi.

La mare també en tenia moltes ganes.

—Serà el moment ideal per posar-me a escriure el llibre de cuina —va dir, mentre feien les maletes.

La Caspia sentia la mateixa cançoneta del llibre de cuina de la mare des que havia començat a anar a escola, amb sis anys. Però va decidir guardar-se aquell comentari per a si mateixa. La seva àvia ja es burlava prou de la idea. Feia sis anys els avis materns els havien proposat que es mudessin a casa seva perquè tenien massa espai i un pati posterior molt gran. Però aquell canvi també havia comportat uns inconvenients enormes.

A la Caspia li encantaven els plats de la seva mare (malgrat que de vegades portés els experiments massa lluny), i li semblava una llàstima que el llibre de cuina encara no s'hagués pogut fer realitat.

—M'he apuntat a onze cursos de cuina! —va anunciar la mare

mentre s'asseia damunt la maleta per poder-la tancar—. A Wil-merton fins i tot el menjar xinès es considera una excentricitat. Però fixa't: «Autèntica cuina balinesa» —va llegir en veu alta de la pantalla del mòbil—. «Els secrets de la gastronomia del sud de l'Índia», «Plats ucraïnesos amb llegums». No en podria triar només un! No et fa ni que sigui una mica d'il·lusió, bonica?

No, no n'hi feia! No li hauria importat haver de prescindir d'El Llangardaix Glaçat i de les seves amigues durant una temporada si l'alternativa fos embrancar-se en un viatge ple d'aventures. A Madagascar, per exemple, on la Caspia es moria de ganes d'anar des que havia vist el primer documental sobre els lèmurs. Ja ho havia proposat als pares moltes vegades. Fer un gran viatge d'estiu, unes vacances d'aventura en família, per dir-ho d'alguna manera. I en comptes d'això, on anirien? A Brooklyn!

El trajecte amb cotxe va ser llarg, però la Caspia amb prou feines va pronunciar ni una paraula.

—Brooklyn no és com Manhattan, Caspia —li havia assegurat la mare mitja dotzena de vegades, com a mínim, davant del poc entusiasme de la filla en assabentar-se que el pare treballaria l'estiu sencer ajudant un antic company d'escola—. Brooklyn és molt més bonic i tranquil.

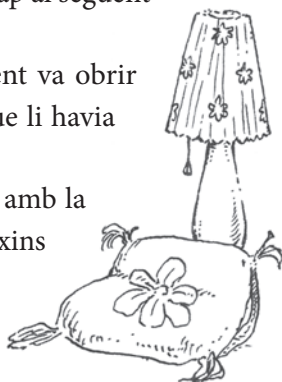
Més tranquil! El carrer on el pare havia reservat l'apartament era un rusc de gent i cotxes. L'edifici es veia força antic i l'ascensor estava espatllat, de manera que van haver d'arrossegat les maletes per les escales fins al cinquè pis. El cinquè!

I tot per culpa de l'amic sapastre del pare, que s'havia fet mal al peu després que l'hi caiguessin uns maons i ara necessitava ajuda

a l'obra. Efectivament, tot plegat es devia a una mala sort desorbitada, va pensar la Caspia mentre s'apujava el braçalet estrany de l'Ellie fins a sota la màniga i estirava la maleta cap al següent graó.

—Ja hi som! —va dir el pare quan finalment va obrir la porta de l'apartament amb la clau guerxa que li havia enviat la propietària—. És bonic, oi?

La Caspia va intercanviar una mirada fugaç amb la mare. Paper de paret amb estampat de flors! Coixins de flors! Fins i tot les estores tenien motius florals. El pis sencer feia pensar en la casa de l'àvia de la Laryssa, que sempre explicava a tothom, estarrufada d'orgull, que havia estat hippy a la seva època. És a dir: feia un segle.

—La dona que lloga el pis encara no ha tingut temps de renovar-lo des que la seva mare va morir —va explicar el pare en veure'ls les cares—. És per això que està una mica antiquat.

—Va morir? —La Caspia se'l va mirar, horroritzada—. Però aquí no, oi?

—Vam tenir sort de trobar alguna cosa amb tan poca antelació, Caspia! —va respondre el pare—. D'acord que té un aire de *Mary Poppins*, però podria ser pitjor!

«Més aviat de *Heidi*», va pensar la Caspia. A Brooklyn.

—La cuina és fantàstica —va dir la mare—. I podem desar alguns dels coixins. Hi estarem de meravella!

Aquell vespre la mare va anunciar que li havien encantat les botigues de menjar de la zona. El pare no parava d'elogiar tots els edificis bonics que havia vist i cada dos per tres repetia com li agradaria treballar en una obra de Nova York per variar de Wilmerton, on les cases no tenien més de dos pisos.

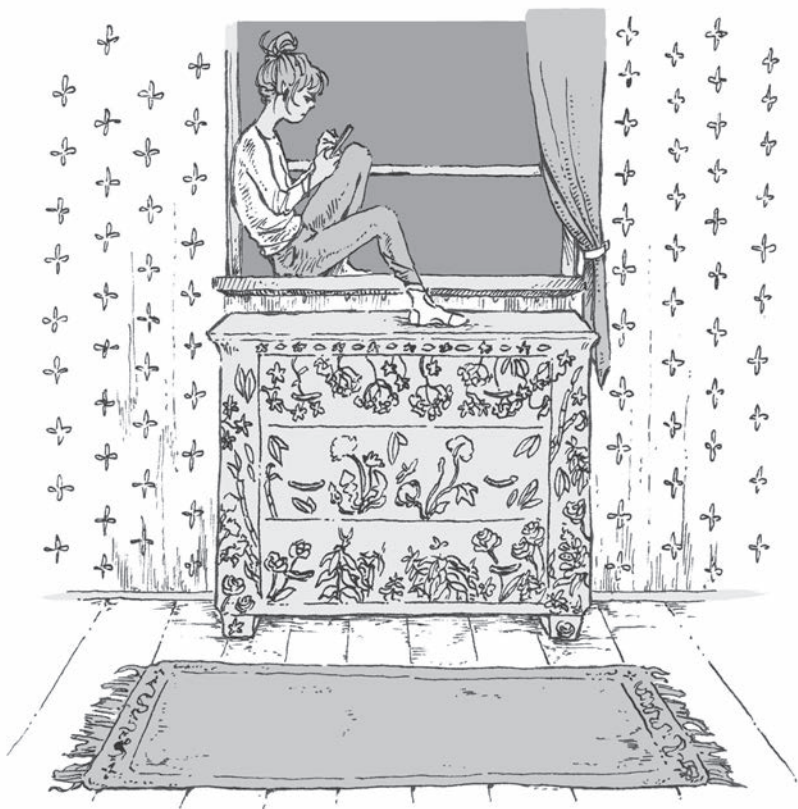

Com podien ser tan traïdors?

Tres mesos. Lluny de tot el que coneixia...

La primera nit va anar malament. Per descomptat, el pare no havia pensat a assegurar-se que l'apartament tingués aire condicionat i a l'habitació de la Caspia hi feia tanta calor que va haver d'obrir la finestra. Però no va servir de res, perquè es va adonar que a fora hi feia exactament la mateixa temperatura. A més a més, entrava tant soroll del carrer que tampoc podia dormir, o sigui que al final va deixar d'intentar-ho.

Només hi havia un racó de l'habitació en què internet funcionava bé: a l'ampit de la finestra. Així doncs, s'hi va arraulir i va enviar un missatge a la Laryssa i a l'Ellie, creuant els dits perquè encara estiguessin despertes. Ben mirat, només eren dos quarts de deu d'una nit de divendres. Però o bé ja dormien, o bé havien sortit.

La Laryssa sovint passava els caps de setmana amb els seus cosins, i l'Ellie amb els Plançons de Wilmerton, a qui l'àvia de la Caspia considerava comunistes perquè havien organitzat protestes contra el nou centre comercial que s'havia de construir al prat del costat del riu.

En veure que no obtenia resposta, la Caspia va deixar el mòbil. Tres mesos! Va envoltar amb els dits el peixet de ceràmica que duia penjat al coll amb un cordill. La Laryssa i l'Ellie també en portaven un. Se l'havien comprat en una botigueta de Wilmerton per celebrar que feia set anys que eren amigues. Això era més de la meitat de les seves vides!

Tres mesos! Podia fer-se un calendari per poder anar ratllant els dies. No, això només li recordaria quants en faltaven per acabar l'estada. Potser hauria de deixar les coses a la maleta, com per fer-se la il·lusió que no trigarien a tornar a casa. Va esbufegar un cop més i va mirar la maleta. «No, Caspia», es va dir. «O és que vols ser la típica nena d'un poble de Maine que es passeja per Brooklyn amb la samarreta arrugada?». S'hauria d'aferrar a l'esperança que els locals no la jutjarien tant com ella i l'Ellie jutjaven els turistes de Nova York.

Sota la finestra hi havia una calaixera gran, molt antiga. Potser valdria més que hi desés les coses. Ara que se la mirava bé, era força bonica. Estava coberta de flors pintades, com tota la casa. Però feia l'efecte que aquestes pretenien representar flors reals, tot i que la Caspia no tenia ni idea de quines eren. Mai no parava gaire atenció a les plantes, excepte a les heures metzinoses que creixien a la riba del riu. Va passar els dits per damunt les flors i les fulles. En va notar el relleu dels traços. Efectivament, estaven pintades a mà.

El calaix superior només s'obria si li clavaves una bona estrebada. Però a la calaixera de l'àvia li passava el mateix, i la Caspia ja hi estava acostumada. El calaix estava folrat amb un paper floral

descolorit. Quina sorpresa! La Caspia el va tapar amb les samarretes i la roba interior. Al segon hi va fer espai per als pantalons, els mitjons, i tots els jerseis que havia portat, perquè estava habituada al clima fred de Maine. Cada dia faria aquella calor? Com podia ser que la gent fos capaç de ser productiva amb aquella temperatura?

El calaix de sota encara estava més encallat que els altres, i la Caspia ja estava a punt de tirar la tovallola quan finalment la fusta va cedir. No havia estat gens fàcil. Però damunt del paper floral hi havia un feix de cartes, com si gràcies a les batzegades hagués lliscat cap endavant des del fons del calaix.

Cartes... Li semblaven un concepte tan antiquat com el paper de paret. Una de les seves ties àvies encara li enviava targetes d'aniversari amb sobre. Però a banda d'aquestes, la Caspia no recordava haver obert ni tingut mai a les mans una carta en paper.

Els sobres, de paper de lli, eren allargats i estrets, d'un color verd pàl·lid. Estaven lligats tots junts amb una cinta verda de vellut i portaven una flor blau violeta assecada sota el llaç.

La Caspia va agafar el feix de dins el calaix. Saltava a la vista que aquelles cartes havien estat un tresor per a algú. Potser per a la senyora que havia viscut en aquella casa. Segurament el millor seria informar la propietària de la seva existència. Però eren tan temptadores! Com si xiuxieguessin: «Vinga, Caspia, llegeix-nos! T'hem estat esperant».

Eren cartes d'amor? A les pel·lícules normalment ho eren.

La Caspia els va fer una foto per enviar-la a l'Ellie i la Laryssa.

La flor violeta li va caure a la falda quan va desfer el llaç. Semblava com si els sobres estiguessin impacients per revelar les paraules que hi havia escrites a dins. En total hi havia deu cartes, i totes estaven obertes. La cal·ligrafia dels sobres era antiquada, plena de filigranes. La Caspia amb prou feines la podia desxifrar.

Anaven totes dirigides a la mateixa persona.

Minna Reynolds
2101 Beekman Place, 5C
Brooklyn, Nova York
EUA

Les havien enviat a aquell pis. En canvi, l'adreça del remitent canviava a cada carta. La Caspia ni tan sols sabia on eren algunes d'aquelles ciutats, però els països sí que els coneixia: la Xina, Egipte, Escòcia... Sí, les cartes procedien d'arreu del món, però qui les enviava era sempre la mateixa persona.

La Rosalind Reynolds.

La Caspia va dubtar una estona i va passar els dits per damunt del primer sobre. Quin mal feia, si en llegia una? El pare les podria tornar a la mestressa igualment, en acabat.

Va obrir el primer sobre i en va treure la carta, que estava curosament doblegada per encaixar-hi a la perfecció. El paper era del mateix verd pàl·lid que el sobre, i la lletra també era la mateixa.

Estimada germana,

Aquí tens el primer enigma! Així podrem viatjar juntes encara que siguis tan lluny d'aquí. Tal com et vaig prometre, les plantes que hauràs d'endevinar seran ben conegudes i hi estaràs familiaritzada. A més a més, cadascuna tindrà una connexió amb el món humà.

Et pots creure, Minna, que tant el pare com jo ara som unes celebritats? El botànic britànic que viatja per tot el món amb la filla cega explorant el regne verd. Tots els jardiners es posen nerviosos quan toco les seves plantes amb els dits per conèixer-les millor! Però em penso que a les plantes els agrada! Així doncs... tal com vam quedar, aquí tens les cinc pistes que t'ajudaran a esbrinar la resposta, tot i que espero que abans et facin rumiar una bona estona!

La Caspia va observar la carta que tenia a la mà. A fora, la nit encara era un remolí de veus i brogit de cotxes. A la cantonada superior dreta del full hi havia una data: 27 de març de 1958. Aquell any encara no havia nascut ni la seva mare. Tanmateix, les paraules del paper verd pàl·lid eren d'allò més vives. Era com si algú li hagués agafat la mà.

—Hola, Rosalind —va mussitar—. Un plaer coneixe't.
No, no tornaria les cartes a la propietària. Encara no.

LA PRIMERA CARTA DE LA ROSALIND

27 de març de 1958

Estimada germana,

Aquí tens el primer enigma! Així podrem viatjar juntes encara que siguis tan lluny d'aquí. Tal com et vaig prometre, les plantes que hauràs d'endevinar seran ben conegudes i hi estaràs familiaritzada. A més a més, cadascuna tindrà una connexió amb el món humà.

Et pots creure, Minna, que tant el pare com jo ara som unes celebritats? El botànic britànic que viatja per tot el món amb la filla cega explorant el regne verd. Tots els jardiners es posen nerviosos quan toco les seves plantes amb els dits per conèixer-les millor! Però em penso que a les plantes els agrada! Així doncs... tal com vam quedar, aquí tens les cinc pistes que t'ajudaran a esbrinar la resposta, tot i que espero que abans et facin rumiar una bona estona!

1. Els humans han robat l'escorça d'aquest arbre durant mil·lennis.
2. És la llar del langur de cara porpra i de quaranta-cinc espècies diferents de llangardaix.
3. Serveix tant als cuiners com als pastissers. I cura la febre!

4. Aquesta és la meva pista preferida: es diu que les seves guardianes són unes serps verinoses i voladores!

«Però Rosalind!», és com si et sentís esbufegar. «És massa difícil. Hi ha més de 73.000 espècies d'arbres en aquest planeta!».

D'acord. Aquí tens l'última pista.

5. Aquí on som amb el pare fa molta calor i humitat! Però aquest arbre no suporta el fred.

I doncs? De quin ciutadà del regne verd es tracta?
Et proposo que agafis l'agulla de brodar i el fil amb què tantes vegades has fet les delícies dels meus dits. Broda un retrat de l'arbre que he descrit a l'enigma i envia-me'l! Si el reconec pel tacte, et faré arribar l'enigma següent.

Però de moment, t'envio una abraçada ferotge!

La teva germana petita,

Rosalind